

W

H

O

A

L

A

F

S

Dřív se o Rusandách říkalo, že jsou vysoký a svalnatý jako koulařky, že stavěj silnice a v podpaží maj tolik chlupů, až by z toho bylo na tupé nejen pro manžela, ale i pro prvního tajemníka partaje. Prostě mužatky, co když hoděj koulí, tak aby ses honem klidil do bezpečí, protože maj sílu jako traktor z Minska nebo Krasnodaru, někdy dokonce jako Kirovec z Leningradu.

A bum ho: najednou jsou z Rusek vychrtlý fotomodelky a ty nejdražší kurvy. Chlap musí mít jó pořádněj barák, aby měl pak u rozvodu o co přijít. A nejlíp aby si k němu pořídil i soukromou zoo, páč holky maj nohy jak žirafa, pas jak vos a oči jak včelka Mája.

Tohle všechno běželo Nickovi hlavou, jak tak brouzдал internetem a prohlížel si fotky ženských. Jaká je ta pravá pravda, pokud jde o Rusky? A existuje vůbec nějaká taková pravda, nebo dokonce něco jako filozofie?

Co ho hned zaujalo: nevyskytovala se mezi nima ani jedna těžkotonážnice. Právě naopak: Nick by bral skoro každou, tak dobře ty holky vypadaly. Že by ale některý z nich napsal, to ne. Není přece vůl. Sice mezi nima určitě budou i slušný holky, jenže jak to má jeden poznat, že jo. A než se

dvakrát koukneš, už lítáš v nějakým maléru, intrikách a tak. Nejdřív jsou všechny milý, to se dočteš všude, v dopisech hotovej cukrkandl, takže seš za chvilku na dálku zamilovanéj jak študent. A když má konečně dojít ke kýženému setkání, na poslední chvíli cuknou, že prej nemaj na cestu peníze. Tak jim je honem pošleš, protože seš z toho dopisování zaláskovanéj, jak jsi v normálním životě ještě nikdy nebyl, a zatoužíš vedle styku písemnýho logicky i po tom druhým. Počítáš dny, kdy už tvoje Olga, Ivana nebo Nataša konečně dorazí, pak letíš na letiště — a kdo tam není? Tvoje Olga, Ivana nebo Nataša — jedno, jak se jmenuje, když tam stejně není.

Každou chvíli člověk slyší o nějakým takovým debilovi, co takhle poslal penízky na cestu a nejspíš i na proviant, aby chudinka za tu dlouhou dobu nevyhladověla. A pak čučí jak vůl na letišti a poslednímu, co prošel bezpečnostní kontrolou, vrazí celej tumpachovej do ruky kelímek s vodou z automatu a zklamaně jede domů. A tam zpráva, že bohužel onemocněla teta a nejsou peníze na nemocnici. A už to jede znova. Kdepak, Nick není blb, Nick žádný z nich psát nebude — vyloučeno!

Jen tak surfovat po internetu a koukat se, to samo sebou jo. Znova a znova. A to je právě na lidech to zatrolený: jak oni přesně jako ta myš pořád kroužej kolem pastičky a vždycky si myslěj, že zrovna oni ji přečůraj. A i kdyby myška viděla tučet kolegyněk v tý pasti exnout, na sejr vevnitř nepřestane mít zálsuk, jen si říká, že ona to zaonačí líp než ty před ní. Sáhne po tom sejru zkrátka trošku víc ze strany, aby ji pastička nechňapla.

A zrovna tak si teďka Nick řekne: jen tak pro pobavení zkusím vyplnit osobní charakteristiku, proč ne? Pro jistotu pod krycím jménem. Na tom není přece nic špatnýho.

A právě takhle přišel na Nicka. Jakože z anglickýho *Nickname*. Prostě přezdívka. Přece nebude nikomu na internetu všet na nos, že se ve skutečnosti jmenuje Simon Brenner! No jasně, že ho to nenapadlo dřív! Vždyť je to jednoduchý jak facka. A naprosto nevinný. Krom toho mu nejspíš žádná neodepíše. A kdyby, tak stejně nezná jeho pravý jméno.

Teď jen jak to co nejlíp vyplnit. Zásadní otázka: mám se udělat mladší? Bohatší? Zajímavější? Mám hned vyrukovat s falešnýma slibama, nebo radši pozdějc, až bude vztah vážnější? Vážnější samozřejmě jen tak z pohledu hráče, ale ne zas docela nezávaznej, to by nebylo fér — i když Nick přece dobře ví, že se doopravdy nikdy s žádnou z nich nesejde.

Tyhle úvahy ho tak nějak naplněj ještě větší nedůvěrou. Protože když i jeho — jinak z gruntu čestnýho člověka — napadaj takovýhle myšlenky, co teprv ty prohnaný Rusandy! Ty se nejspíš taky budou stavět mladší, hezčí, zajímavější a tak dále a tak podobně. Jakou výpovědní hodnotu má vůbec taková fotka? Jak si můžeš bejt jistej, že se za obrázkem fotomodelky neschovává zrovna nějaká ta diskobolka, koulařka, jeřábnice nebo traktoristka?

Tak to teda prr! V poslední chvíli zapnul mozek a s vyplňováním je utrum. Uf. Tentokrát to ještě uhrál, ale bylo to za minutu dvanáct!

Pár dní si se svým rozumem vystačil, ale pak ho tohle soužití zase znudilo. A znova fotky, znova sny, jaký by to bylo s tou nebo onou. Neměla by bejt moc mladá, aby k sobě přece jen trochu pasovali. Jenže ani moc stará, to se ví — teda pokud se uvedenýmu věku vůbec dá věřit. Vlastně nemůžeš věřit ani jednomu údaji, ale zas na druhý straně — přece už z textu inzerátu se dá odhadnout, jestli to holka myslí upřímně, nebo ne. K čemu jsem sakra byl devatenáct let u policie, no ne? K čemu jsem u kriminálky studoval

techniku výslechu? Jestli je vůbec někdo s to poznat, která z těch holek lže a která ne, pak jsem to já!

A tak se Nick znovu probírá těma fotkama, jenže teď už ne pohledem čistě soukromým, ale pozor: policejním. Kam se hrabe pátrací počítač. Vinná, nebo nevinná — jako ostřílenému policajtovi se ti tenhle pocit vloudí i do lásky. Některý holky jsou zdánlivě nevinnost sama — a často jsou to zrovna ty nejnebezpečnější. Viník kolikrát vyvolá mnohem větší sympatie než nevinnej — hotová věda a ty musíš vzít v úvahu i nejnepatrnější náznak, ale naučit se to beztak nedá. Každěj, kdo o tom aspoň něco tuší, ti řekne, že to je hlavně záležitost instinktu.

Přirozeně musíš dát zatraceně bacha, aby ti sympatie neudělaly čáru přes rozpočet. Poslouchej, co ti řeknu: nenech si nikdy od žádnýho policajta nakecat, že on se nikdy sympatiema nedal unést. Lež na lež. Protože sympatiím prostě nezabráníš, zrovna jako antipatiím. Musíš bejt zkrátka opatrněj. Sympatie jsou ošidný, u policie, stejně jako při volbě partnera.

To si řekl i Nick a rázem se donutil ke krajní objektivitě. Fotky teď posuzoval jako album zločinců.

Do nejužšího výběru se mu dostalo deset holek. Deset vyvolenejch, co vypadaly jakž takž upřímně a jakž takž ucházející. I když s tímhle vždycky opatrně — hezká tvářička je pěkná věc, ale nesmíš se jí nechat oslnit.

Vyplňování Nickovi nějak neodsejpá. Není divu, vyrůstal ještě bez počítače. A dlouho to vypadalo, že se s ním už nikdy nenaučí. Abych pravdu řek: všechny úkony kromě zapnutí a vypnutí ho pořád ještě stojí spoustu přemejšlení. Teď ho nejvíc zaměstnává kolonka *heslo*. Co tam má napsat — Puntigam? Trocha patriotismu jistě nezaškodí. Nebo snad rovnou kriminálka?

Nick rád dumá zrovna o takovejchhle věcech, co jsou ostatním ukradený. Jiný by si prostě zvolili třeba Mikuláše nebo čerta, protože to nezapomenou nikdy. Jenže Nick takovej není. Zakládá si na svý nevypočitatelnosti. A ta zapracovala i teď. Jako heslo totiž napsal — to se podrž: *Brennerová*. Přesně takhle by se totiž pusinka Rusinka jmenovala, kdyby se za něj provdala!

Asi v něm ta záležitost s falešným jménem přece jenom zapracovala, takže najednou potřeboval něco domácího — a to už během vymejšlení hesla! Lidský já je prostě umíněný a nedá se tak snadno obejít. I když já tvrdím, že na jistou vzdálenost jsme jeden jako druhej a nemá cenu si na tom svým já nějak zvlášť zakládat. Jenže právě ta „jistá vzdálenost“ jednomu chybí, když jde zrovna o něj.

No jen se na toho našeho Brennera koukni, jak se při vyplňování dotazníku potí — a hned u další kolonky: *povolání*. Proti tomu bylo heslo úplná hračka. Kdyby si lidi při volbě povolání dali tolik práce jako Brenner s pouhým vyplněním toho svýho na ruský internetový stránce, tak by náš život vypadal o hodně líp, to mi věř.

Přemejšlí, co tam má napsat. Kriminalista, policista nebo předčasný důchodce? Nebo radši kriminalista na odpočinku? Detektiv v důchodu? Spolkový úředník na penzi? To by na Rusku mohlo působit dostatečně seriózně. Ale byl by to přece falešnej obraz. A taková, co hledá úředníka na penzi, jistě nebude tak čiperná jako Ruska hledající kriminalistu. Brenner se ponoří do úvah, co všechno ještě mohl přehlédnout — a bum ho: baterce došla šťáva a dotazník je fuč. Všechno se smazalo, bez jedinýho varování.

To ho tak rozčílilo, že se šel uklidnit na čerstvej vzduch. A co na něj venku čekalo? Další šok, dokonce dvojnásobnej až trojnásobnej. Zřejmě trest za to surfování s Ruskama.

Občas se to prostě divně zchumelí. Dávej pozor: zrovna když se jednou za čas vydá na uklidňující procházku, koho nepotká?

Teda vlastně potká: Hertu! Poprvý po půl roce! To přece nemůže bejt jen tak. Normálně totiž Brenner vždycky chodí oklikou, protože dobře ví, že právě tudy jednou denně pochoduje Herta pro svý dalaťmanky. Riziko setkání tak úspěšně odvracel — až dodneška. Jenom jednou si dovolí trochu nepozornosti, a už to má: Herta naproti.

Ona je ale zrovna tak zděšená jako on. To bylo vidět hned, jak Brennera zahlídla: jako by ji nějaký silnej poryv větru zastavil v rozletu, zůstala viset na samým okraji chodníku. Brenner se naopak důsledně tisknul na domovní zeď, aby si od Hertu zachoval co největší odstup. A věř nebo nevěř, zrovinka na tom místě, kde by na sebe narazili a beze slova kolem sebe přešli, kdyby je šok nebyl v pravej čas zastavil, tak zrovinka tam něco spadlo ze střechy.

Ze střech pořád něco padá, takže je skoro zázrak, že to jenom málokdy někdo odnese. Tu spadne z balkonu sklenice nebo láhev s pivem, támhle se při telefonování skutálí mobil, jinde někomu při grilování upadne vidlička nebo se přes zábradlí překulí slunečník. No a pokrejšvačům samo sebou zase padá z ruky jejich nářadí, protože místo aby se soustředili na práci, producírujou se po střeše a vystavujou svý opálený těla. No a tak nějak se stalo, že mezi Hertou a Brennerem přistály zčistajasna nůžky na plech. Šok z tý detonace způsobil, že si najednou Brenner nebyl tak docela jistej, jestli to naproti němu, na opačnej straně krátceru vzniklýho dopadem těch těžkejch nůžek, je doopravdy Herta. Možná vůbec nezastavila kvůli němu, ale protože ty nůžky viděla padat, nebo je snad ani neviděla, jenom vytušila.

Uvědom si jedno: Herta se za ten půlrok děsně změnila. Teda ani ne děsně, vlastně pěkně. Najednou neměla na hlavě přišroubovanou svou věčnou cyklistickou helmu, dokonce ani neměla na nose brejle. A vlasy už si zřejmě taky nebarví, a přesto vypadá mladší než dřív. Prostě z gruntu nověj člověk, po všech stránkách. Tatam je její učitelská podmračenost — z čarodějnice se najednou vyloupla čarodějka. Rusky jsou sice pěkný, ne že ne, ale naše holky taky nejsou k zahození.

To všechno projelo Brennerovi hlavou, když nůžky krájej chodník s vehemencí chirurga operujícího slepý střevo. Úder se odehrál tak zatraceně blízko, že pozdějc Brenner pořád dokola Hertě děkoval za záchranu života. A Herta že ne a že to bylo právě naopak: on zachránil život jí.

Jenže v okamžiku dopadu toho nástroje ještě zdaleka nebyli tak daleko, aby spolu vůbec mluvili. Jenom tak bez hlesu na sebe zírali a vypadali, jako by jim někdo vytáh šňůru ze zásuvky. Vědomí, žes právě o vlásek unik smrti, tě totiž jaksi zbaví veškerý rozhodnosti. A jak tak proti sobě bezradně stáli a v Brennerovi s konečnou platností narůstala jistota, že ženská naproti němu je opravdu Herta, vyřítil se z domovních dveří do půl těla nahej a nádherně potetovanéj pokrejšvač a v poklusu sbíral to, co z jeho vercajku na chodníku zbylo.

„No, dobře si nás prohlídni,“ zavolal Brenner na polonahýho švarcenegra. Sám sebe se ptal, proč řek právě tohle, když měl tolik jinejch a trefnějších možností. A klempíř nato utrousil „sorry“, což bylo absolutně slabomyslný, jenže ruku na srdce, co má tak asi člověk říct potom, co málem nechtěně sprovoďil ze světa pár bližních, že jo.

„Sorry!“ opakovala po něm Herta upjatě a Brennera by nepřekvapilo, kdyby hned nato svalovce, jak se tak před ní

pěkně skláněl pro ten svůj vercajk, koplá do zadku. V Hertinejch očích zaplál takovej vztek, že kdyby pohled moh zabíjet, s klempířem by byl ámen. Neúspěšnej atentátník odhad sílu Hertina a Brennerova klinče a zmizel ve dveřích takovým fofrem jako ještě žádnéj klempíř před ním.

Brenner stál dál jak opařenej, jenže hlavně proto, že se Herta od chvíle, co ho vyhodila ze svýho bytu, tolik změnila. Dokonale ho pak uzemnila její věta: „Kdyby mě ta věc trefila, byl byste poslední člověk, který mě viděl naživu.“

Nemoh pochopit, proč mu Herta najednou vyká, ale v okamžiku, kdy zrovna o vlasek unikneš smrti, bejváš obvykle smířlivej, takže řek jenom „sorry“ a Herta se musela hodně přemáhat, aby se nad tím komentářem pobaveně neusmála. Kdyby ovšem byla tou starou Hertou, tak to by se bejvala pěkně po učitelsku urazila — a pár lidí pozdějc nemuselo umřít, páč by je vůbec nebyla potkala. Jenže já ti něco povím: Herta je poslední, komu by se kvůli tomu, co pak přišlo, mělo něco vyčítat.

A to bys nevěřil: ani po dvou měsících teď Herta Brennera ze svého bytu nevyhodila. Od chvíle, co nastoupila do nuceného důchodu, je prostě vyrovnanost sama. K tomu je třeba vědět, co bylo důvodem její předčasné penze: Herta ve třídě vrazila jednomu žákovi facku, takže pak měla velmi osobní pohovor s městskou školní radou. Ta sice čistě soukromě pro její čin projevila naprostý pochopení — fraček si o facku určitě dlouho koledoval, ale to víte, noviny to rozmáznou a bude zle.

Od té události uplynulo půl roku a Herta se jen diví, jak jí ten kluk tenkrát moh tak děsně vytočit. To s tebou holt udělá učitelská profese. A když pak ještě na sebe narazí klimakterium s pubertou, vznikne vysoce explozivní nálož, vykládá Herta Brennerovi vesele.

Dneska je radě za vyhazov nesmírně vděčná. Začala totiž žít úplně nový život. Stres ze školního vyučování vyměnila za turistiku. Za těch pár měsíců v důchodu procestovala půl zeměkoule: byla ve Španělsku, ve Francii i v Jižní Americe.

Jen co zase začala studovat cestovní nabídky, byl Brenner rázem celej nesvůj, protože s Hertou teď byl život nesmírně příjemnej a pohodlnej — a o to by samozřejmě nerad přišel.

Jednou se mu dokonce v noci zdálo, že mu Herta zničehonic řekla: „Bohužel, nejsi zrovna ten, koho hledám.“ To ho tak vyděsilo, že jí sen radši ani nevyprávěl.

Scházeli se vždycky u ní, jeho byt byl totiž spíš adresa než domov. Prostě cosi přechodného, i když dřív mu to tak nepřipadalo. Tenkrát by taky svůj byt před každou ženskou kritikou bránil zuby nehty. Jenže ruku na srdce, proti Hertinému paláci útulnosti by neobstál ani sebelepší mládenec-kej byt. A nic na tom nezmění ani Brennerovo nový zrcadlo na holení v chromovaném rámu, který sehnal za polovičku ve výprodeji, ani velká televize.

Hertě zjevně nevadilo, že se k ní pomalu ale jistě, i když nenápadně nakvartýroval. Jak už jsem řek, byla teď pohoda sama a její dřívější nevraživost se toulala kdesi v dálavách.

Žádná velká láska to přirozeně nebyla. No jen poslouchej: ani po několika tejdnech mezi nima nepadlo křivý slovo, nedošlo k žádný slovní přestřelce ani na krku nezbyly stopy po škrcení. A přece byl Brenner nadmíru spokojený, rozuměj — stařecká moudrost. Proto taky úplně přestal šmejdit po Rusandách, dokonce si na ně v prvních tejdnech ani nevzpomněl, jako by vůbec neexistovaly.

Jen jednou, když mu Herta navrhla, aby pro změnu občas přespal u sebe, aby si nezevšedněli. To se z dlouhý chvíle koukl. Jenom tak pro pobavení, bez postranních úmyslů.

A snad právě proto, že si díky Hertě připadal v naprostým bezpečí, si čistě ze srandy jeden formulář vyplnil. Tenkrát se mu to podařilo bez nejmenších problémů. Myslím, že to udělal spíš Hertě na truc než z opravdovýho zájmu o Rusky. Hertina poznámka o zevšednění se ho přece jenom trochu dotkla. Do kolonky povolání tentokrát bez nejmenšího zaváhání hrdě vepsal: *kriminální policista v. v.*

Byla to pravda. Přesto Brenner tajně doufal, že Ruska zkratku nepochopí a bude ji považovat za nějaký obzvlášť významný postavení. Něco jako vládní vykonavatel. Ani o svém věku nelhal. Sice se o pět let omladil, ale jenom proto, že vycházel z úplně logickýho předpokladu: když uvedu svůj pravej věk, ona si beztak řekne, že jsem si nejmíň pět let ubral, a připočítá mi je.

Brenner dokonce vyplnil rubriku i v angličtině: *police-man i. r.*

Sám ovšem na žádnej inzerát neodpověděl, kdepak. Je to jen taková hra, žádná skutečnost. Uvidíme, co bude. Jestli mně nějaká napíše, pak je to holt osud. Nebo spíš ruská ruleta.

A věř nebo nevěř, hned druhej den měl Brenner v počítači sedumadvacet nabídek k sňatku! A jedna holka hezčí než druhá. To by jeden ani nebyl chlap, aby aspoň trochu nezahořel.

Jak tak četl, automaticky vyřazoval ty, co měly zjevně přehnaný představy (maj ho snad za milionáře, nebo co?), anebo byly z jinýho světa (tancování a cestování, ještě to tak!). U jedný se ale přece jenom zastavil. Napadlo ho, že tý by se ozvat mohl, ale jen kdyby byl úplně na dně. I jméno se mu líbilo: Naděžda. Byla taky jediná, která mu napsala německy, a ne anglicky. Když byla ještě malá, její otec přistál na umístěnku v NDR, vysvětlila. Ne že by jí Brenner chtěl napsat, to ne, ale pořád se k ní musel vracet. Protože Naděžda tak nějak vyčnívala.

Naštěstí pak zavolala Herta a pozvala ho na večeři. Jeho uražený dotaz, jestli taková večeře nezavání domácím stereotypem, odbyla odzbrojujícím smíchem a milým oslovením „ty trumbero“. Tím byla případná korespondence s Naděždou vyřízena. Teda ne že by jí už předtím nenapsal,

ale jednalo se jenom o pár řádek zdvořilého odmítnutí její nabídky. I když při zpětném pohledu nešlo ani tak o prá-
telský odmítnutí, jako spíš o projev laskavosti a vlídnosti,
vlastně skoro vyznání lásky.

Asi si řekneš, co může být na tý Naděždě tak zvláštního,
v čem je jiná než Olga, Marta nebo Valentina a proč jí Jelena
nesahá ani po kotníky a Galina nebo Kira se rovnou můžou
jít vycpat. Poslouchej, co ti řeknu: vůbec bych se nedivil,
kdyby celý Nickovo okouzlení způsobilo především Naděž-
dino přiznání. Hned na začátku totiž napsala, že použila
fotku své mladší sestry. Serafimy. A že ta je nejen mladší, ale
taky mnohem hezčí. Ona sama je stará a ošklivá. Zrovna tak
to napsala. Naděžda.

A jak si snadno domyslíš, právě to Brennera rajcovalo.
Přesto Naděždu odmítnul, jelikož Herta je prostě nedostiž-
ná. Přece si sám svou blbostí nezničí to nejlepší, co za po-
slední dobu prožil. Jeden musí taky poslouchat rozum. Za-
pnout mozek. Není už žádněj policajtík v rozpuku.

A jistě by zůstal svému přesvědčení věrněj, kdyby Herta
jednoho dne nevyrukovala s tím, že se zúčastní cesty *Opo-
jení vůněmi a barvami* v marockým Marrákeši. Ne že by mu
ta cesta nějak zásadně vadila a ani samota pro něj nikdy ne-
představovala vážnej problém. Přesto hned ten večer, kdy
padla zmínka o Marrákeši, zabrousil nezávazně na inter-
net. A tam zjistil, že mu Naděžda na jeho odmítavý řádky
odpověděla.

Psala, že jeho odmítnutí velice lituje, ale samozřejmě se
s ním smíří. On jí odpověděl, že se s jejím smířením taky
smíří — ví přece, co je zdvořilost, ne? Je až neuvěřitelný,
jak skoro z ničeho postupně vzniká příběh. Naděžda totiž
přirozeně taky odpověděla a pak zase on... Tak si vymě-
ňovali zprávy několik dní, klidně i třikrát čtyřikrát za den.

Párkrát si nevším, a ze dnů byly tejdny. Nevěřicně pozoroval, do čeho se to řítí: jednu přítelkyni má ve skutečnosti, druhou v počítači. Vždyť on vede dvojí život!

Ale všechno by se dalo ustát, kdyby Naděžda nezačala tlačit, aby se setkali. Chtěla ho konečně poznat osobně. A taky se blížil máj a s ním i *Opojení vůněmi a barvami* v Marrákeši. Zapeklitá situace!